

## Георги Чобанов

### „ДРУГИТЕ СВЕТОВЕ“ И ТЕХНИТЕ ЗАВОЕВАТЕЛИ

Има ли възможност за равнопоставен диалог между различните културни езици, разположени на територията на "другите светове" в романа на Димитър Димов? Какво става, когато прочетем "другите светове" като метафизично пространство, способно да моделира човешката идентичност? Или като изблик на несъзнаваното, чиято генеративна мощ конструира човешкото и го предсказва? Как забравата, трансформацията, деформацията, актуализацията на "другите светове" направляват движението вътре в човека?

Известно е, че началото на всеки житейски път е белязано от конструиране на образци и цели за следване, от изнамиране на своето друго Аз, на онези "други светове", които владеят сънищата и мечтите, бляновете и проектите за "утре". Метафизичността на подобни идеи може да съпътства човешкия живот и да го полага в смислови полета, които да оправдават неговото съществуване. Ето защо "другите светове" могат да се дефинират и като "онова, заради което си заслужава да се живее". То задължително е изтеглено напред или назад във времето, поемайки, и поради това, елемент на трансцендентност, трудно защитима, убягваща, но безкрайно необходима за опазване смислеността на тези "други светове".

Какви са техните характеристики в романа "Тютюн"?

За Ирина "другите светове" са поместени в "чудни задморски страни",<sup>1</sup> където животът е "приказен", където може да "се случи нещо особено", където може да срещне "идеалния тип за красив мъж", който вече си е изградила. И го среща – по лицето на Борис не "личат следи от дълбоки страсти", то не ѝ допада,

---

<sup>1</sup> Всички цитати, освен в случаите, в които е посочено друго, са по: Димов, Д. Тютюн. С., 1992.